

Sygn. akt VI Ka 205/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 czerwca 2014 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Andrzej Tekieli

Sędziowie SO Klara Łukaszewska

SSR del. do SO Grzegorz Stupnicki (spr.) Protokolant Małgorzata Pindral

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Jeleniej Górze Roberta Remiszewskiego

po rozpoznaniu w dniu 10 czerwca 2014r.

sprawy T. P. (1)

oskarżonego z art. 291 § 1 kk

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze VIII Zamiejscowego Wydziału

karnego z siedzibą w Kamiennej Górze

z dnia 22 stycznia 2014 r. sygn. akt VIII K 26/13

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok wobec oskarżonego T. P. (1) uznając apelację obrońcy oskarżonego za oczywiście bezzasadną,

II. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze w kwocie 120 złotych.

Sygn. akt VI Ka 205/14

UZASADNIENIE

T. P. (1) oskarżony zostało to, że:

w dniu 17 września 2011 roku w miejscowości W. woj. (...), dopomógł w zbyciu wyrobów metalowych w postaci 15 sztuk metalowych krzeseł oraz 23 szpul z drutem ocynkowanym o wartości 10 tysięcy złotych, które to zostały uzyskane za pomocą czynu zabronionego tj. kradzieży z włamaniem dokonanej w nocy z 16/17 września 2011 roku do hali produkcyjnej zakładu (...) w K. przy ul. (...)

tj. o przestępstwo z art. 291 § 1 kk.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze VIII Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w K. wyrokiem z dnia 22 stycznia 2014 r. o sygn. akt VIII K 26/13:

I. uznał, że oskarżonego T. P. (1) dopuścił się zarzucanego mu czynu opisanego w części wstępnej wyroku, przy przyjęciu, że na podstawie towarzyszących okoliczności powinien i mógł przypuszczać, że rzeczy zostały uzyskane za

pomocą czynu zabronionego tj. występku z art. 292 § 1 k.k. i na podstawie art. 66 § 1 i 2 k.k. i art. 67 § 1 k.k. warunkowo umorzył postępowanie karne;

II. na podstawie art. 49 § 1 k.k. w zw. z art. 39 pkt 7 k.k. w zw. z art. 67 § 3 k.k. zasądził od oskarżonego T. P. (1) na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w wysokości 300 złotych;

III. na podstawie art. 627 k.p.k. w zw. z art. 629 k.p.k. i art. 7 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych zasądził od oskarżonego T. P. (1) na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w części z postępowaniem wobec jego osoby w kwocie 291,26 złotych w tym wymierzył mu opłatę w wysokości 100 złotych.

Z wyrokiem tym nie zgodził się oskarżony i za pośrednictwem ustanowionego obrońcy, zaskarżając wyrok w całości, wywiódł apelację, w której zarzucił:

1. naruszenie prawa materialnego (na podstawie art. 438 § 1 pkt 1 k.p.k.) – art. 292 § 1 k.k. poprzez niewłaściwe zastosowanie do ustalonego stanu faktycznego i przyjęcie, że oskarżony swoim działaniem wyczerpał dyspozycję tego przepisu;

2. obrazę szeregu przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia (art. 438 pkt 2 k.p.k.), a mianowicie art. 4 k.p.k. oraz art. 7 k.p.k. poprzez nieuwzględnienie okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego tj. faktu, że oskarżony wykonywał na rzecz M. B. usługę przewozu rzeczy w ramach prowadzonej działalności gospodarczej za wynagrodzeniem, które nie było rażąco niskie a transport odbywał się do legalnie działającego punktu złomu w W..

Stawiając powyższe zarzuty obrońca oskarżonego T. P. (1) wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu oraz zasądzenie kosztów obrony udzielonej oskarżonemu.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze zważył, co następuje:

Rozpoznając skargę apelacyjną wywiedzioną w niniejszej sprawie, Sąd Okręgowy uznał, że apelacja obrońcy oskarżonego T. P. (1) była bezzasadna i to w stopniu oczywistym.

Niezasadny był zarzut apelacji obrońcy oskarżonego, w którym zarzucił naruszenie przez Sąd Rejonowy prawa materialnego tj. art. 292 § 1 k.k. poprzez jego zastosowanie. Obraza prawa materialnego polega bowiem na wadliwym jego zastosowaniu (lub niezastosowaniu) w orzeczeniu opartym na prawidłowych ustaleniach faktycznych.

W niniejszej sprawie Sąd I Instancji prawidłowo ustalił, iż czyn przypisany oskarżonemu wyczerpał znamiona z art. 292 § 1 k.k.

Oczywistym jest przy tym, że typ podstawowy paserstwa nieumyślnego różni się od występku z art. 291 k.k. (paserstwo umyślne) stroną podmiotową, która charakteryzuje się istnieniem nieumyślności w odniesieniu do znamienia pochodzenia rzeczy z czynu zabronionego. Sprawca tego przestępstwa nie zdaje bowiem sobie sprawy, chociaż mógł i powinien przypuszczać na podstawie towarzyszących okoliczności, że nabywa lub pomaga do zbycia albo przyjmuje lub pomaga do ukrycia rzeczy, która pochodzi z czynu zabronionego. (tak wyrok SN z dnia 6 grudnia 2012 r. w sprawie V KK 401/12, za LEX nr 1231664).

Stawiając zatem zarzut naruszenia prawa materialnego – art. 292 § 1 k.k. skarżący kwestionowane ustalenia stanu faktycznego – istnienie okoliczności w oparciu o które przyjęto, że oskarżony mógł i powinien przypuszczać, że pomaga do zbycia rzeczy, które pochodziły z czynu zabronionego. W istocie zatem skarżący w tym zakresie kwestionuje dokonanie ustaleń faktycznych przez Sąd I Instancji.

Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku jest tylko wówczas słuszny, gdy zasadność ocen i wniosków, wyprowadzonych przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego, nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania. Zarzut ten nie może jednakże sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami sądu, wyrażonymi w uzasadnieniu wyroku, lecz musi prowadzić do wykazania jakich konkretnie uchybień

w zakresie zasad logicznego rozumowania dopuścił się Sąd I instancji w ocenie zebranego materiału dowodowego. Możliwość przeciwstawienia ustaleniom Sądu I instancji odmiennego poglądu nie może zaś prowadzić do wniosku o popełnieniu przez ten sąd błędu w ustaleniach faktycznych. (por. wyrok SN z dnia 20 lutego 1975r. w sprawie II KR 355/4, OSNPG 1975/9/84).

Argumentacja zawarte w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku spowodowała, iż Sąd Okręgowy ocenił, że ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd Rejonowy były prawidłowe, a skarżący prowadzi jedynie nieuzasadnioną polemikę z prawidłowymi ustaleniami faktycznymi przyjętymi przez Sąd I Instancji za podstawę wyroku. Sąd Rejonowy prawidłowo zebrał materiał dowodowy i w toku przewodu sądowego przeprowadził dowody przemawiające zarówno na korzyść oskarżonego, jak i przeciwko niemu. W oparciu o te dowody Sąd Rejonowy ustalił wszak, iż brak jest przesłanek które uzasadniałyby pierwotnie stawiany (w akcie oskarżenia) zarzut T. P. (1), iż ten wiedział, że pomaga w zbyciu przedmiotów pochodzących z przestępstwa.

Dowody te zostały prawidłowo ocenione bez naruszenia granic swobodnej oceny dowodów wynikającej z art. 7 k.p.k. Przekonanie sądu orzekającego o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje bowiem pod ochroną przepisu art. 7 k.p.k. wtedy, gdy: a) jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy b) stanowi wynik rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego (art. 4 k.p.k.), c) jest wyczerpujące i logicznie - z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego - umotywowane w uzasadnieniu wyroku (por. wyrok SN z dnia 22 lutego 1996 r., sygn. akt II KRN 199/95, OSN PiPr 1996/10/10; wyrok SN z dnia 16 grudnia 1974 r., sygn. akt Rw 618/74, OSNKW 1975/3-4/47; wyrok SN z dnia 9 listopada 1990 r., sygn. akt WRN 149/90, OSNKW 1991/7-9/41). Naruszenie granic swobodnej oceny dowodów skutkuje więc dowolnością w ustaleniach faktycznych. Podkreślić należy, iż w aspekcie przyczyn odwoławczych określonych w art. 438 pkt. 2 k.p.k. zarzuty obrazy prawa procesowego (podniesiony w pkt II zarzutu apelacji) mogą przybierać postać zarzutu niezgodności przebiegu postępowania z wymogami prawa procesowego i to zarówno błędów, które polegają na zaniechaniu wypełnienia konkretnych nakazów przepisów prawa procesowego, jak i takie, które sprowadzają się do działania sprzecznego z przepisami procedury. Oczywistym przy tym jest, że przepisy postępowania określają także pewne metody oceny dowodów. Zatem również takie naruszenie tych zasad, które mogłoby mieć wpływ na treść orzeczenia może stanowić podstawę apelacji. Ponieważ tego typu błędy występują po zakończeniu fazy instrukcyjnej procesu i są charakterystyczne dla jego fazy decyzyjnej nazywane są błędami rozumowania. Zarzut obrazy art. 4 k.p.k. nie może natomiast stanowić podstawy apelacji. Przepis ten ma bowiem charakter ogólny i nie reguluje on zasad postępowania w sprawach karnych. Określa on jedynie zasadę, którą musi kierować się organ prowadzący postępowanie karne przy ocenie i zbieraniu dowodów oraz rozważaniu wszystkich okoliczności faktycznych sprawy. Przedmiotem uchybienia mogą być tylko konkretne, szczególne normy, nakazujące lub zakazujące dokonania poszczególnych czynności procesowych. (por. wyrok SN z dnia 25.01.1971r. IV KR 247/70, OSNKW 1971/7-8/117).

Oceniając dowody z wyjaśnień oskarżonego oraz zeznań świadków Sąd Rejonowy należycie uzasadnił z jakiego powodu dał wiarę zeznaniom świadków (przede wszystkim M. B.) a odmówił wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego w części w jakiej ów zaprzeczył, że mógł podejrzewać, że pomaga w zbyciu przedmiotów pochodzących z przestępstwa. Niewątpliwie M. B. dokonał kradzieży z włamaniem do zakładu (...) w K. przy ul. (...) skąd zabrał 15 sztuk metalowych krzeseł oraz 23 szpul z drutem ocynkowanym o wartości 10 tysięcy złotych. Bezspornie oskarżony odpłatnie zawiózł te przedmioty, na zlecenie M. B., do skupu złomu w W., pomagając mu zbyć te przedmioty. Słusznie Sąd meriti ocenił, że okoliczności w jakich T. P. (1) pomógł mu zbyć te skradzione przedmioty w punkcie skupu złomu wskazywały, że oskarżony co najmniej mógł i powinien przypuszczać, że pomaga do zbycia rzeczy, które pochodzą z czynu zabronionego. T. P. (1) wypowiedział się wszak o M. B. negatywnie twierdząc, że ów był wulgarny, śmierdział alkoholem dodając, iż powiedział mu, że nie mam dla niego pracy gdy ów szukał u niego zatrudnienia jako pomocnik budowlany. Już taki obraz M. B. dostrzeżony przez T. P. (1) wskazywał, że oskarżony mógł mieć uzasadnione wątpliwości co do legalności pochodzenia rzeczy, wszak o znaczącej wartości materialnej, które przewoził do skupu złomu z jego zlecenia.

Podkreślić należy, iż analiza zeznań świadka M. B. jednoznacznie wskazuje, że nie dążył on do spowodowania odpowiedzialności karnej oskarżonego, a wręcz starał się pomniejszyć jego rolę w zdarzeniu zapewniając, że oskarżony „nie wiedział, że ten złom jest kradziony” (k.402 akt sprawy). Z tych też względów jako zgodną z rzeczywistością należało ocenić wypowiedź tego świadka o wątpliwościach oskarżonego o pochodzeniu złomu przewożonego przez niego do punktu skupu złomu. Świadek ten zeznał wszak, iż „jak dojechalśmy na złomowisko to oskarżony pytał się mnie, czy ten złom jest kradziony ja mu powiedziałem, że nie jest kradziony” (k.402). Skoro M. B. jednoznacznie wskazał, że T. P. (2) wyrażał swoje wątpliwości co do legalności przedmiotów których pomagał w sprzedaży (przewożąc je do skupu złomu) to oczywistym było uznanie nie tylko, że oskarżony mógł mieć wątpliwości co do legalności tych przedmiotów ale wręcz, iż takie wątpliwości miał. Wszak gdyby oskarżony nie miał takich wątpliwości to niewątpliwie nie pytałby się wprost M. B., czy nie są one kradzione. Tym samym argumenty zawarte w apelacji, iż Sąd Rejonowy nie rozważył, że oskarżony przewoził skradzione rzeczy na zlecenie uzyskane w ramach swojej działalności gospodarczej zaś M. B. zbył te przedmioty w legalnie działającym punkcie skupu złomu były oczywiście chybione. Te okoliczności były należycie ocenione przez Sąd I Instancji, bowiem wykluczyły ustalenie, że oskarżony wiedział, że przewozi przedmioty pochodzące z przestępstwa, jednocześnie nie niwelowały ustalenia, że mógł i powinien mieć wątpliwości co do legalności ich pochodzenia – a nawet, iż takie wątpliwości miał.

Wobec powyższego stwierdzić należy, iż kwestionowane w apelacji ustalenia i oceny poprzedzone zostały ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy oraz stanowią wynik rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego (art. 4 k.p.k.), a także zostały wyczerpujące i logicznie - z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego - umotywowane w uzasadnieniu wyroku (art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k.). W tym stanie rzeczy przekonanie sądu orzekającego o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną przepisu art. 7 k.p.k. Pod tą ochroną pozostają zarazem będące jej wynikiem ustalenia i oceny stanowiące podstawę zaskarżonego rozstrzygnięcia.

Kierunek apelacji zobowiązywał Sąd Okręgowy do kontroli również zaskarżonego wyroku w zakresie przyjętego stopnia społecznej szkodliwości przypisanego oskarżonemu czynu oraz zastosowanych środków probacyjnych.

Rozstrzygnięcie w zakresie ustalenia stopnia społecznej szkodliwości czynu przypisanego oskarżonemu oraz orzeczonych wobec niego środków probacyjnych było prawidłowe. Sąd Rejonowy trafnie wskazał okoliczności określone w art. 115 § 2 k.k. powodujące uznanie, iż stopień społecznej szkodliwości czynu przypisanego oskarżonemu z art. 292 § 1 k.k. był większy niż znikomy, a jednocześnie nie był znaczny. Sąd Okręgowy w całości podziela w tym zakresie okoliczności wskazane przez Sąd Rejonowy, które legły u podstaw takiego rozstrzygnięcia. Prócz tych okoliczności podnieść nadto należy, iż wartość przedmiotów pochodzących z przestępstwa (w wysokości 10 000 złotych), w których zbyciu pomógł oskarżony uniemożliwiała ocenienie stopnia społecznej szkodliwości jego czynu jako znikomy. Z tych też względów fakt zastosowania wobec oskarżonego środka probacyjnego jak i wyznaczony okres próby a także wymierzony obowiązek probacyjny został w ocenie Sądu Okręgowego ustalony prawidłowo.

Wobec powyższego, zaskarżony wyrok – jako trafny i prawidłowy – został utrzymany w mocy (art. 437 § 1 k.p.k.).

Sąd Okręgowy orzeczenie o kosztach postępowania oparł o art. 634 k.p.k. w zw. z art. 627 k.p.k. w zw. z art. 629 k.p.k. w zw. z art. 8 i art. 7 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych.